

כך חולפת תהילת עולם

ממצוקת היום שחלף אל זוהר האולימפוס המאוכלס באלים ובאלות חדשים. ובמלוא פיגו נירק על האל שהכזיב, ונלקק ונהלל בכל פה את האל החדש שי-עניק לנו שעה של הזיה באולימפוס.

ומה עם האל שהתהילה עזבה אותו, וחייזר האלוהיים שאיבדו את זוהרם? מה עם האל שממרומי התהילה הושלך אל תהום הנשייה? אבוי לו אם הוא נלחם בגורלו ומנסה לאחוז בשולי אדרתה של התהילה הבורחת ממנו. אם כך יעשה לא יהיה אומלל ממנו, וההמון ירקוד על דמו ויחגוג את מפלתו, וחבריו המ-עטים יבכו את הטרגדיה שהיתה מנת חלקו. אבל אולי לא יהיה מאושר ממנו אם ישכיל להבין שהתהילה לא היתה שלו, אלא מתנת גורל היתה, וכשהגורל ייקח אותה ממנו יישאר לו סוף סוף הדבר היקר מכל שאותו איש לו יוכל לקחת, גם לא הגורל: תישאר לו פנימיותו, אם אי פעם היתה לו כזו.

אם יש לי משהו לומר לאלי הטלוויזיה של את-מול והיום, זה הדבר: כשהגורל יבוא לקחת מכם את תהילת-הרגע שהעניק לכם, הגידו לו: ברוך שפטרנו מעונשה של זו. ואל תצפו לשום דבר. ואז, כל מה שיבוא, יהיה מבורך בעיניכם. אבל האם מי שהתהילה היתה נשמת אפו מסוגל באמת לא לצפות לשום דבר?

אבל קצרים וקשים הם חיי האלים באולימפוס הט-לוויזיוני, וקשה ומרה היא נפילתם משם אל מעמקי התופת הפעורה לרגלי האולימפוס. ומדוע חיייהם של אלי הטלוויזיה כה קצרים? כי אורך חייהם הוא תוצאה של משך השהות שהם מצליחים להעניק לנו באולימפוס המתעתע שהם יוצרים למעננו. וכמהירות ההיקסמות שלנו כך מהירות ההתפכחות. זה נובע מטבעה של הטלוויזיה. לחיצת כפתור השלט העניקה לנו שעה אחת באולימפוס, ולחיצת כפתור אחת מנ-חיתה אותנו מחדש על קרקע המציאות, במרחק שני צעדים מכיור המטבח ומאסלת השירותים.

קצרים וקשים הם חיי האלים
באולימפוס הטלוויזיוני, וקשה
ומרה נפילתם אל מעמקי התופת הפעורה

ועל כך – על ההתפכחות המהירה והמרה – אנחנו ההמון לא נסלח לאלים שתיעתעו בנו. בתשוקת נקם בווערת כאש בעצמותינו נשמח להשליך אל אש התופת את האל שהכזיב, בתנאי שאת מקומו באולימפוס תופס כבר אל צעיר, חדש ונמרץ, שיודע לקסום לנו קסם ולהעביר אותנו במהירות האור

לא על דודו ידובר פה, אלא על המדיה. המ-דיה שהיא הדת של הזמן הזה. יש לה אולימפוס והאולימפוס שלה מאוכלס באלים. ערב-ערב אנחנו מתכנסים לקיים את פולחן המדיה. אנחנו לוקחים בידנו את השלט, ובלחיצת כפתור אנחנו מניסים מעלינו את טרדות היום שהיה ואת חרדות היום שיהיה, וברבקות ובנפש כלה של מאמינים אנחנו מתמכרים לאלים שמופיעים על המרקע לשובב את נפשנו היגעה ולהיטיב עימנו.

והם עושים לנו את זה, האלים האהובים עלי-נו. הם מצחיקים אותנו ומרגשים אותנו ומבכים אותנו ומנחמים אותנו בדברי ליצנות ובפרסים שהם מעטירים עלינו ברוב טובם. ולא זו בלבד שהם פוטרם אותנו ממועקות חיינו, אלא בשיא טובם הם אפילו מכניסים אותנו לרגעים אל תוך קודשי-הקודשים של האולימפוס שבו הם חיים את חיי האלים שלהם. הם עושים זאת על ידי אירוח חבריהם האלים בתוכניות האירוח שלהם: היום האל דידי מארח את האלה קיקי, ומחר האלה קיקי מארח את האל דידי, וכל זה בסלון שלנו, שהודות לאלים האלה הופך למשך רבע שעה לאולימפוס נבדודו ובעצמו. הסלון שלנו הוא משכן האלים: שכנם של אלי הטלוויזיה.